

10 ГОДИНИ С ИМЕТО НА МИТКО ПАЛАУЗОВ

ЮБИЛЕЕН ЛИСТ

по случай 10 години от откриването на Шесто основно училище „Митко Палаузов“ в Габрово и 38 години от рождението на патрона на училището

ЮБИЛЕЙНО

Наш свиден, роден дом, здравей!
Привет от стройните редици!
Десетгодишен юбилей,
приветстваме те със шестици!

Десети път огласят пак
училищния двор децата.
Виж с името на Митко как
вървят и светят им лицата.

Десети път тържествен сбор,
цветя, слова и бодрa песен...
И слушаме с унесен взор
за петдесет и осма есен...

Десета есен ето пак
тържествено зоват фанфари,
гърмежи в стъпналния мрак
ни спомнят паднали другари!

И в разноцветния рубин
на зарезото от ракети
израства силует един
и почва факелно да свети.

А факелът е — знаеш ти —
патронът ни любим, човечен,
зарад когото днес пламти
на връзката ти огън вечен.

На теб, училище, наш свиден кът
привет, привет десети път!

Е. К.

СПОРИВА НА ВЕЧНО ЖИВИЯ МИТКО

Поември е пак, а той носи
радост на всички ни. През този
месец ние тържествуваме, въз-
нуваме се, отдаваме почит и се
учим на героизъм.

8 ноември е рождения ден
на нашето училище. То е вече
на десет години и нека от сърце
го поздравим. Времето от от-
криването му до сега не е мно-
го, но опитахме ли се да дадем
преценка на работата, извърше-
на в него, ще трябва да гово-
рим дълго. Десет години вече
в него здраво са стиснали ръ-
цете си ученици, учители, роди-
тели и общественост, които се
трудят денонощно в името на но-
вия човек.

Скъпи чавдарчета, пионери
и комсомолци!

В чест на нашия десетгоди-
шен юбилей и рождения ден
на любимия ни патрон — свид-
ната народна жертва — Митко
Палаузов, нека отбележим в
страниците на нашата училищ-
на летопис нови, прекрасни
пионерски и комсомолски дела.
Те толкова много му приличат!
Към това ни зове нашата на-
родна власт, която ни дари с
това хубаво училище, нашата
партия, която ни води и закри-
ля бащински, за това наше
бунтовния повеи на Балканския
рятер идващ от „Осеникова по-
ляна“ и многобройните хайдуш-
ки сборници.

Нека започнем втората десе-
тилетка здрави, бодри окрелени
и вдъновени от големите успехи
на социалистическата ни роди-
на. Тя ви зове към овладяване
на науката, за да се влеете в
буйния поток на съзидателите
знаещи и можещи, възпитани
и горди.

Оставете след себе си, в учи-
лището, полезна следа, за да
може в следващите десетилетия

на този празник да се връщате
към миналото с чувство на
удовлетвореност и изпълнен
дълг.

Драги родители и учители!
В нашите ръце е най-скъпото
на нашата родина — децата,
бъдещето на народа ни. В име-
то на тяхното щастливо детство
нека дадем всичко, което е
необходимо в семейството и
училище. Нека предоставим
мечтаното утре и нашите стари-
ни в здрави ръце и железни
мишци, за да има на какво да
се радваме. Нека срещате
здрави и живи още много, мно-
го десетилетия на училището под
Бакоевския бан и се радвайте на
неговите успехи.

Без вас успехите на учили-
щето биха били немислими.
Ние нямаше да се възхищава-
ме от хубавия ред в училището,
от създадената вече съзнателна
дисциплина, не бихме постигна-
ли резултати в учебната и въз-
питателна работа, която сочи
все по-нагоре и по-нагоре, не
бихме завоювали високи пока-
затели в обзавеждането на учи-
лището, в извънкласната рабо-
та с учениците, не би укрепна-
ла пионерската и комсомолска
организация; без вас нямаше да
се радваме на хубавите тради-
ции, на цялостния високоорга-
низиран живот в училището,
което днес славим.

И нищо, че още скреж поси-
па вашите коси, че се повиха
още бразди по челата — стига
вам тази награда — признател-
ността народна, признател-
ността ученическа.

В чест на нашия тържествен
юбилей, с името на вечно жи-
вия в сърцата на поколенията
Митко, да стиснем още по-здра-
во ръцете си и си обещаем спо-
лука!

Сега пред нас, сред меката трева
стои дете, издялано от камък.
Ветрець мидва детската глава,
но то не чува песента му.

А в цялата страна, дори в света,
децата го познават и обичат —
за него шепнат с трепетни уста —
на него искат всички да приличат!

СПОМЕНИ ЗА МОЯ СИН

По върховете на стария хай-
душки Балкан, прихлупени с бели
капаци, свистеше, снежната
фуртуна и ги обвиваше в обла-
ци от снежен прах.

В землянката „болница“ край
Осеникова долина, не се чува-
ше нищо друго, освен тежкото
и мъчително стенание на ране-
ните партизани, събръчането на
вековите букаци под напора на
снежната буря и по някой път
вонт на гладните гдуници въл-
ци.

Митко Палаузов слизаше в
близките села приятците, до-
насяше храна и лекарства, по-
магаше на майка си да превър-
жат ранените партизани, ходеше
на буйната планинска рекич-
ка за вода и като си привърше-
ше работата, сядаше под малкия
створ за въздух и постоянно
мълчеше.

Магда превъзможна високата
температура и го попита:

— Кажй ми, Митко, защо
мълчиш? В отряда ти беде мно-
го весел! В най-трудните момен-
ти стихотворение ще издекла-
мираш, песничка ще изпееш, с
Цвятко хумореска ще кажете, а
тука, вместо да се радваш, че
победата е близка, червената
армия напредва и ние скоро ще
бъдем свободни, ти ден и нощ
все мълчиш! Кажй ми, какво
толкова много те измъчва?

Митко надигна напрежалата си
глава, въздъхна дълбоко и от-
говори:

— Ех, другарко Магда, при-
мене радост и мъка се смесват.
Аз знам, че съветските войски
настъпват, те сигурно пак ще
ни помогнат. Нашата партия ще
вдигне народа и ние ще бъдем
свободни. Това е радостта ми,
а ето я и мъката ми, другарко
Магда: Ти знаеш, че аз не мо-
жах да завърша втория прогим-
назиален клас, поради премина-

ването ми в партизанския от-
ряд. Сега моите другари съуче-
ници се учат, а аз гния тука
под земята. Кога аз ще се уча?
След победата този клас трябва
да го повтарям и да бъда две
години назад от моите другари.
Към това прибави изключване-
то ми от прогимназията без
право да постъпя в никое учи-
лище в България, защото казах
истината. Тази мисъл толкова
жестоко ме измъчва, че по ня-
кой път ноцем, като заспя, съ-
нувам, че съм в класната стая,
уча се и се радвам, и като се
събудя, пак се виждам в това
дълбоко подземие.

Митко избърса сълзите си и
наведе глава. В очите на Магда
и ранените другари, също се
появиха сълзи.

Неподозираните сили се явя-
ват на помощ, Магда разтърка
с длан горичото си чело и се
обърна към Митко:

— Слушай какво предложе-
ние ще ти направя, Мите. Знаем,
че ти беше отличен ученик. На
тебе малко ти остана да завър-
шиш класа, а аз съм студентка
и няма да ми бъде трудно да ти
предавам уроци без учебници.
След победата ще вземеш изпи-

(На стр. 2)

ПЪРВОТО ОБЕЩАНИЕ ПРЕД РОДИНАТА

В живота на всеки човек
има дни, които заемат осо-
бено място в спомените му.
Към тях винаги, и в трудна
минута, с трепет се връщаме
за светлина и радост, е
умиление след години съзер-
цаваме запазени фотосним-
ки.

Колко топли чувства, свър-
зани с един мразовит мар-
тенски ден, ще събужда ви-
наги например тази снимка
у сегашните второкласници.

Ето ги, строени пред вну-
шителната каменна фигура
на габровския войвода-капи-
тан дядо Никола. На 3 март
тази година, върху техните
разтуптани гърди се развя-
ха сините чавдарки, символ
на принадлежността им към
един храбър, прекрасен на-
род, отгърмил чедатерон

като войводата Чавдар. За
него, за славните хайдуты,
за техните потомци, децата
ляха и деklaмираха с въз-
торжени лица, за радост на
татко и мама, застанали мал-
ко отстрана, развълнувани
до просълзяване, не по-мал-
ко от учителите на двата
класа др. Станчева и Бори-
сова.

И нищо, че денят е сту-
ден. Нищо, че тържеството
свърши — никой не бърза.
Десетки фотообективи се на-
сочват, за да запечатат грей
налите лица, новите чавдар-
ки и хубавите подаръци от
кажичките и батковците от
V кл. — книжките. Яркият
цвет на чавдарките — цве-
тът на родното синьо небе
тука, на снимката, не личи,
но като че ли дочуваме въз-

торженото обещание:

„Ех, чавдарке, моя дружке,
моя синя теменужке,
с пръст ме сочат отдалече,
с тебе съм чавдарче вече!“

Тези ученици ще преживе-
ят още много трепетни мо-
менти, ще произнесат още

два пъти клетви и обещания
в родното училище, но пър-
вото обещание пред родина-
та и народа те трябва да
съхранят навекъ.

Величка Бонева,
родител

ДНЕС НИЙ ГРАДИМ СВОБОДНАТА РОДИНА, ЗАРАД КОЯТО МИТКО ПАДНА В БОЙ, И ГОРДО КРАЧАТ НАШИТЕ ДРУЖИНИ, ЧЕ ТОЙ Е НАШЕ ЗНАМЕ, НАШ ГЕРОЙ!

ЗА СЛАВНИЯ ЮБИЛЕЙ- ДОСТОЙНИ ДЕЛА!

ОТРЯДЪТ РАПОРТУВА

В чест на празника на училището ни и нашият отряд „А. Матросов“ участва в голямата трудова надпревара за неговото достойно посрещане. Посетихме мястото, където е убит неговият патрон — Митко Палаузов. Въпреки студа и дъжда стигнахме до „Осеникова поляна“, поклонихме се пред тази светиня и проведохме кратко тържество.

За построяването на Дом-паметника „М. Палаузов“ в града ни предадохме най-много средства — 173 лв. — средно по 5 лв. на пионер от отряда. Нашият пример бе последван от други класове, поради което училището ни далеч преизпълни плана си — събрало е общо над 1000 лева.

Посетихме музеите, свързани с Митко, прочетохме и обсъдихме книгата на М. Марчевски — „М. Палаузов“.

Участвахме в конкурсите за най-хубаво стихотворение и рисунка, свързани с името на героя.

Отзовахме се масово на трудовете дни в чест на празника и предадохме четири тона почистени ябълки. Общо училището ни през тези напрегнати трудови дни предаде над четиридесет тона чиста продукция рязани ябълки в ДЗС.

Нарекламе се в първите редици по успех и дисциплина.

Катя Стефанова,
председател на отряда

НАШЕТО ПЪРВО СЪБРАНИЕ

„Под огнено знаме развяно,
на воля в поля и балкани,
ний тръгваме смело
Димитровско племе —
към подвиг
комунизма ни зове“.

С тази възбуждаваща песен въстпихме в редовете на славния Комсомол.

На 15 X т. г. членовете на ДКМС в училището проведохме първото комсомолско събрание, на което присъстваха др. Киснинова — зам. директор на училището и др. Иванова и Цонева — класните ръководители на осмите класове. С интерес изслушахме задачите на комсомолската организация в учебните заведения, прозвучащи от тезисите на др. Тодор Живков за работата с младежта и указанията за провеждане отчетно-изборните събрания, изнесени от др. М. Цонева.

С много топлина и с вяра в неизчерпаемите сили на младостта се обърна към нас др. Киснинова, която ни поздрави от името на училището. Хубавите пожелания за прекрасни комсомолски дела, да бъдем образец в ученето и труда, гласуването ни доверие ще ни съпътствуват винаги и навсякъде.

Сърцата на моите другари бяха развълнувани. Възбудих се и аз. За пръв път в моето родно училище, в едно с неговия десетгодишен юбилей, има комсомолци и комсомолско ръководство. Ние няма да пожелам сили, за да изпълним заветите на нашия любим патрон Митко Палаузов.

Красимира Димова
секретар на комсомола —
VIII б кл.

30 октомври 1958 година — момент от откриването на нашето училище.

РАСТЕМ ДОСТОЙНИ ЗА РОДИНАТА

5 февруари 1968 година. Студен зимен ден. В класната стая е шумно. Всички сме възбудени, развълнувани. Причината е обявената от в. „Септемвриче“ и в. „Народна армия“ операция „Българска слава“. Отрядният съвет изясни условията за участие в операцията. Единодушно решихме да станем специализиран отряд „Млади стрелци“. Избрахме си ръководство, емблема, девиз, парола, любима песен. Положихме клетва. Поставихме си задача през I етап на операцията да изучим миналото на родния край и участието на габровци

в Освободителната война. За редиха се мероприятия след мероприятия — трибой „Градът, в който живея“, посещение на Окръжния музей, къщата-музей „Митко Палаузов“, етнографския парк-музей, поднасяне на цветя пред паметници на падналите руски войски през Освободителната война и наши борци за свобода. Със затаен дъх бяха изслушани беседите на директора на музея, подполковник Терзев и стария учител Пулев от Зелено дърво. Пред очите ни като на филмова лента се редяха картина след картина от миналото.

В ЗАЛАТА С ГОЛЕМИТЕ ОГЛЕДАЛА

Аз искам да ви разкажа за творческия живот на пионерския танцов състав при Профсъюзния дом на културата.

Всички ние сме ученици в VIII клас при VI осн. уч. „М. Палаузов“. Започнахме организирана работа още тогава, когато бяхме в I клас и така — в труд, с песни и танци — до сега.

Влизам в репетиционната за-

ла. Посрещат ме усмихнатите лица на моите другари. Едни са се събрали на групички и водят оживен разговор, други весело си пеят, трети разучават движения.

В залата влизат ръководителят — Цветан Радулов, отговорникът — Маргарита Досева и корепетиторът — др. Ненко Пенев. Глъчката стихва. Всички се строяваме и репетицията

На снимката — осмоласниците танцьори — сурвакари

СПОМЕНИ ЗА МОЯ СИН

(От стр. 1)

та и ще преминеш в по-горен клас. А това, че си изключен от прогимназията, след победата няма никакво значение. Ти не само си изключен, а заедно с нас си осъден на смърт. И това няма никакво значение — впрочем ти го знаеш.

Щом чу Митко тези думи, като че беше седнал на пружини. Той скочи, разтвори широко ръце, хвърли се в обятията на другарката Магда и от радост почна да я целува и прегръща. Създаде им се смесиха.

— Ти вярно ли говориш, другарко Магда?! Значи ти ще станеш моя учителка! Няма по-голяма радост и по-голяма награда от тази за мене. Ех, какви ми, другарко Магда, с какво бих могъл да ти се отблагодаря? А знаете ли вие, мои бойни другари, тази землянка от стените на която тече вода, мирисе на мухъл и гниещо човешко месо, ако я превърнем в училище, няма да има по-богат материал за нашата прекрасна българска история.

Навън, като че бурята утихна. Скърцането на букака се за-

мени с радостното туптене на партизанските сърца. Още същия час Магда и Митко седяха под мъничкия отвор за въздух, през който се промича като през маркуч светлина. До обед тя му предава уроци, а след обед прави препитване. Животът в землянката стана по-лек. Ранените партизани превъзмогваха болките, стискаха зъби и никой глас не издаде. Със светнали погледи те слушаха ученика и учителката и сърцата им биеха с радостно пулсиращото сърце на Митко.

Когато Магда се върна в партизанския отряд, тя докладва за живота в землянката и накрая заключи: „Аз твърдо съм убедена, че след победата Митко ще вземе изпита и направи ще премине в по-горен клас“.

Ето какъв жар гореше в гърдите на Митко за учение, каква жажда за знание. И то в онзи момент, когато той не беше сигурен, че на другия ден ще бъде жив, той продължи да учи. И там — под земята, в тъмнина, миризма и глад, той завърши втория прогимназиален клас.

Трифон ПАЛАУЗОВ

НАШЕ ТВОРЧЕСТВО

АКО МИТКО БЕШЕ ЖИВ

За наша свобода
се бори той
и я доживя
като герой.

От Балкана слезе
с песен на уста
и с гордото чувство
на борец за свобода.

Можеше да работи
в завод за стомана,
можеше да тъче
приведен над стана.

Можеше да бъде
художник-ваятел,
но най му се искаше
да стане писател.

Красен Стефанов,
V „б“ кл.

Ако Митко беше жив,
той би бил много щастлив.
Би станал инженер-химик,
а може би — войник.

Да! Войник във нашата страна
— страж на родната земя.
Със самолет би хвъркал той
във висини недостижими!
Порил би възлите
на морета сини.

Нарцис Недков,
V „а“ кл.

Там на „Осеникова поляна“
загина синеекото момче,
в неравен бой с тирана,
и с пистолет в ръце.

А неговият поглед смел
отправен бе
към майката земя —
към бъдещата свобода!

Румена Йонкова,
V „а“ кл.

Веселина САВОВА,
ученичка — VIII кл.

Този брой е подготвен от педагогическия колектив и пионерската дружина „Ганка Палаузова“ при VI основно у-ще „Митко Палаузов“.

Габрово, 6 ноември 1968. година